Ponedjeljak, 11.11.2013.g.

Čitajući neke katoličke sadržaje na internetu, pronašao sam i katehezu

našeg dragog pape Franje od neki dan. Posebno je u njoj govorio o

sakramentima, karizmama i ljubavi.

U njegovim riječima i rečenicama sam se i ja "pronašao".

U mojoj svakodnevnoj borbi protiv grijeha u koje "padam i padam", u

velikoj želji da prepoznam Božjoj volju za svoj život, i da one prekrasne

trenutke kada ju prepoznam i izvršim prenesem i drugima oko sebe da to

i oni učine.

A u toj katehezi dragog pape Franje "prepoznao" sam i mnogu braću i

sestre u vjeri koji čine kao i ja ali još uvijek sve te prekrasne trenutke s

Gospodinom zadržavaju za sebe, ne svjedoče drugima, uskraćujući sebi i

njima prekrasne trenutke BOŽJE MILOSTI kada vidimo nekog da kreće

putem obraćenja, jačanja u vjeri i duhovnosti a mi smo mu u tome, PO

BOŽJOJ MILOSTI I NADAHNUĆU DUHA SVETOGA, pomogli.

Pa sam zato pomislio da bi bilo dobro da tu Papinu katehezu ovdje

navedem. Za sebe i sve one u kojima GORI DUH SVETI, DA O

NJEMU POSVJEDOČE I SVIMA DRUGIMA OKO SEBE, KAKO ĆE IH

TAJ ISTI SVETI BOŽJI DUH I VODITI.

Evo dalje i teksta te Papine kateheze.

"Draga braćo i sestre, dobar dan!

U prošlu sam srijedu govorio o općinstvu svetih, shvaćenom kao

zajedništvo među svetim osobama, to jest među nama

vjernicima. Danas ću produbiti drugi aspekt te stvarnosti, to jest

zajedništvo u svetim stvarima, u duhovnim dobrima.

Ta su dva aspekta usko međusobno povezana, naime

zajedništvo među krštenicima raste sudjelovanjem u duhovnim

dobrima. Posebno ćemo promotriti sakramente, karizme i ljubav

(usp. Katekizam Katoličke Crkve brr. 949-953). Mi rastemo u

jedinstvu, u zajedništvu sa sakramentima, s karizmama kojem

je svakom od nas dao Duh Sveti, te s ljubavlju.

Prvo je zajedništvo sakramenata.

Sakramenti izražavaju i ostvaruju stvarno i duboko zajedništvo

među nama, jer u njima susrećemo Krista Spasitelja i, po njemu,

našu braću u vjeri. Sakramenti nisu prividi, nisu obredi,

sakramenti su Kristova snaga; u sakramentima je prisutan Isus

Krist.

Kada slavimo misu živi je Isus taj koji nas okuplja, čini od nas

zajednicu, daje da se klanjamo Ocu. Svaki je od nas, naime, po

krštenju, potvrdi i euharistiji, pritjelovljen Kristu i povezan sa

čitavom zajednicom vjernikâ.

Zato, ako s jedne strane Crkva "vrši" sakramente, s druge

sakramenti "čine" Crkvu, grade je, rađajući novu djecu,

pridružujući ih Božjem svetom narodu, učvršćujući njihovu

pripadnost.

SVAKI SUSRET S KRISTOM, KOJI NAM U SAKRAMENTIMA DAJE

SPASENJE, POZIVA NAS “POĆI” I PRENOSITI DRUGIMA

SPASENJE KOJE SMO MOGLI VIDJETI, DOTAĆI, SUSRESTI,

PRIHVATITI I KOJE JE UISTINU VJERODOSTOJNO JER JE

LJUBAV.

Na taj način, sakramenti nas snažno potiču da budemo misionari

a apostolska zauzetost da se donese evanđelje u sve sredine,

pa i u najviše neprijateljske, predstavlja najautentičniji plod

revnog sakramentskog života, jer je to sudioništvo u Božjoj

inicijativi spasenja, koji želi svima darovati spasenje.

Milost sakramenata jača u nama snažnu i radosnu vjeru, vjeru

koja se zna čuditi Božjim "divotama" i zna se oduprijeti idolima

svijeta.

Zato je važno pričešćivati se, važno je da se djeca rano krste,

da prime krizmu, jer su sakramenti prisutnost Isusa Krista u

nama, jedna prisutnost koja nam pomaže.

VAŽNO JE, KADA SE OSJEĆAMO GREŠNIMA, PRISTUPITI

SAKRAMENTU POMIRENJA. NETKO ĆE MOŽDA REĆI: “ALI JA SE

BOJIM, JER ĆE ME SVEĆENIK SIGURNO NALUPATI”. NE,

SVEĆENIK TE NEĆE NALUPATI. ZNAŠ LI KOGA ĆEŠ SUSRESTI U

SAKRAMENTU POMIRENJA? SUSREST ĆEŠ ISUSA KOJI TI

OPRAŠTA! ISUS JE TAJ KOJI TE ONDJE ČEKA; I TO JE

SAKRAMENT KOJI POMAŽE ČITAVOJ CRKVI RASTI.

Drugi aspekt zajedništva u svetim stvarima je zajedništvo

karizmi.

Duh Sveti razdjeljuje vjernicima mnoštvo darova i duhovnih

milosti; to “maštovito” bogatstvo darova Duha Svetoga ima za

svrhu izgrađivanje Crkve.

DAKLE ONI SE NE DAJU NA KORIST ONOME KOJI IH PRIMA,

VEĆ NA KORIST BOŽJEM NARODU.

Ako, međutim, neka karizma služi samopotvrđivanju, s pravom

se može sumnjati u to da je riječ o pravoj karizmi ili da je

karizma vjerno življena.

Što su naime karizme?

To su posebne milosti, koje su dane pojedincima da čine dobro

drugima.

To su darovi, nadahnuća i unutarnji poticaji koji se rađaju u

svijesti i iskustvu određenih osoba, koje su pozvane staviti ih u

službu zajednice.

Ti su duhovni darovi, na osobit način, u korist svetosti Crkve i njezina poslanja. Svi su pozvani poštivati ih u nama i u drugima, prihvaćati ih kao korisne poticaje za prisutnost i plodno djelovanje Crkve. Sveti je Pavao opominjao: "Duha ne trnite" (1 Sol 5, 19). Ne gasimo Duha koji nam daje te darove, te sposobnosti, te tako lijepe kreposti koje daju Crkvi rasti.

KOJI JE NAŠ STAV PREMA TIM DAROVIMA DUHA SVETOGA?

JESMO LI SVJESNI DA JE DUH BOŽJI SLOBODAN DATI IH KOME

HOĆE? PROMATRAMO LI IH KAO DUHOVNU POMOĆ, KOJOM

GOSPODIN PODUPIRE NAŠU VJERU I JAČA NAŠE POSLANJE U

SVIJETU?

Dolazimo tako do trećeg aspekta zajedništva u svetim stvarima,

to jest zajedništva ljubavi, jedinstva među nama koje stvara

ljubav, milosrđe.

Promatrajući prve kršćane, pogani su govorili: gle kako se samo

ljube, kako se vole! Ne mrze se, ne ogovaraju jedni druge. To je

ljubav, Božja ljubav koju nam Duh Sveti stavlja u srce. Karizme

su važne u životu kršćanske zajednice, ali su uvijek sredstva

koja služe za rast u milosrđu, ljubavi, koju sveti Pavao stavlja

iznad svih karizmi (usp. 1 Kor 13,1-13).

BEZ LJUBAVI I NAJIZVANREDNIJI DAROVI SU UZALUDNI; OVAJ

OZDRAVLJA LJUDE, OVAJ IMA OVE ISTAKNUTE OSOBINE, OVAJ

OVE VRLINE… ALI IMA LI LJUBAVI I MILOSRĐA U NJEGOVU

SRCU? AKO JE IMA ONDA DOBRO, ALI AKO JE NEMA NE SLUŽI

CRKVI.

Bez ljubavi svi ti darovi i karizme ne služe Crkvi, jer tamo gdje

nema ljubavi ondje je praznina koju ispunjava sebičnost.

I pitam se: ako smo svi sebični, možemo li živjeti u zajedništvu i

u miru? Ne možemo, i zbog toga je neophodna ljubav koja nas

ujedinjuje. I najmanji od naših djela ljubav ima dobre učinke za

sve!

Zbog toga, živjeti jedinstvo u Crkvi i zajedništvo ljubavi znači

ne tražiti vlastitu korist, već dijeliti trpljenja i radosti braće

(usp. 1 Kor 12, 26), spremni nositi bremena najslabijih i

najsiromašnijih.

Ta bratska solidarnost nije retorička figura, način izražavanja,

već je sastavni dio zajedništva među kršćanima. Ako je živimo,

mi smo u svijetu znak, "sakrament" Božje ljubavi. To smo jedni

za druge i to smo za sve! Nije riječ samo o onoj ljubavi koju si

možemo jedni drugima pružati, riječ je o nečem dubljem: to je

zajedništvo koje nas osposobljava ući u radost i bol drugih kako

bi ih iskreno učinili svojima.

I često smo previše bezvoljni, ravnodušni, odvojeni i namjesto

da prenosimo bratstvo, mi prenosimo zlovolju, turobnost,

hladnoću, sebičnost.

A zlovoljom, hladnoćom, sebičnošću ne može se postići da

Crkva raste; Crkva raste samo s ljubavlju koja dolazi od Duha

Svetoga.

Gospodin nas poziva otvoriti se zajedništvu s njim, u

sakramentima, u karizmama i u ljubavi, da bismo dostojno

živjeli svoj kršćanski poziv!"

UH, KAKO SAM SE PRONAŠAO U NEKIM

RIJEČIMA I REČENICAMA!

I KAKO JE USKI PUT DA PADNEM U

GRIJEH, U OHOLOST, TAŠTINU,

LICEMJERJE…!

A OPET, KOJE LI RADOSTI, SREĆE, ZADOVOLJSTVA, DUBOKOG

UNUTRAŠNJEG MIRA KADA SVE ONO ŠTO MENI GOSPODIN

LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU PODIJELIM TO SA DRUGIMA!

I ONAJ PREKRASNI OSJEĆAJ DA SI IZVRŠIO SVETU BOŽJU

VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT. I JOŠ POMOGAO DRUGIMA!

PREKRASNO I NEMJERLJIVO!

ZATO JA ČESTO POTIČEM MNOGE OD VAS DA SVE ONO ŠTO

VAM GOSPODIN LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU PODIJELITE,

PRENESETE DRUGIMA.

PA MAKAR SAMO LIJEPOM RIJEČJU, OSMJEHOM, MALIM ZNAKOM

PAŽNJE ILI MILOSRĐA…

JEDNOM RIJEČJU: "LJUBAV!"

SVET I PRESVET MOJ GOSPODINE!

BLAGOSLOVI I ČUVAJ NAŠEG DAGOG PAPU

FRANJU.

SVET I PRESVET TROJEDINI BOŽE, OČE,

SINE I DUŠE SVETI, ČAŠĆE, HVAČJEN I

SLAVLJEN U VIJEKE VJEKOVA!

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE, I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I

POŠTUJE BOŽJU VOLJU.